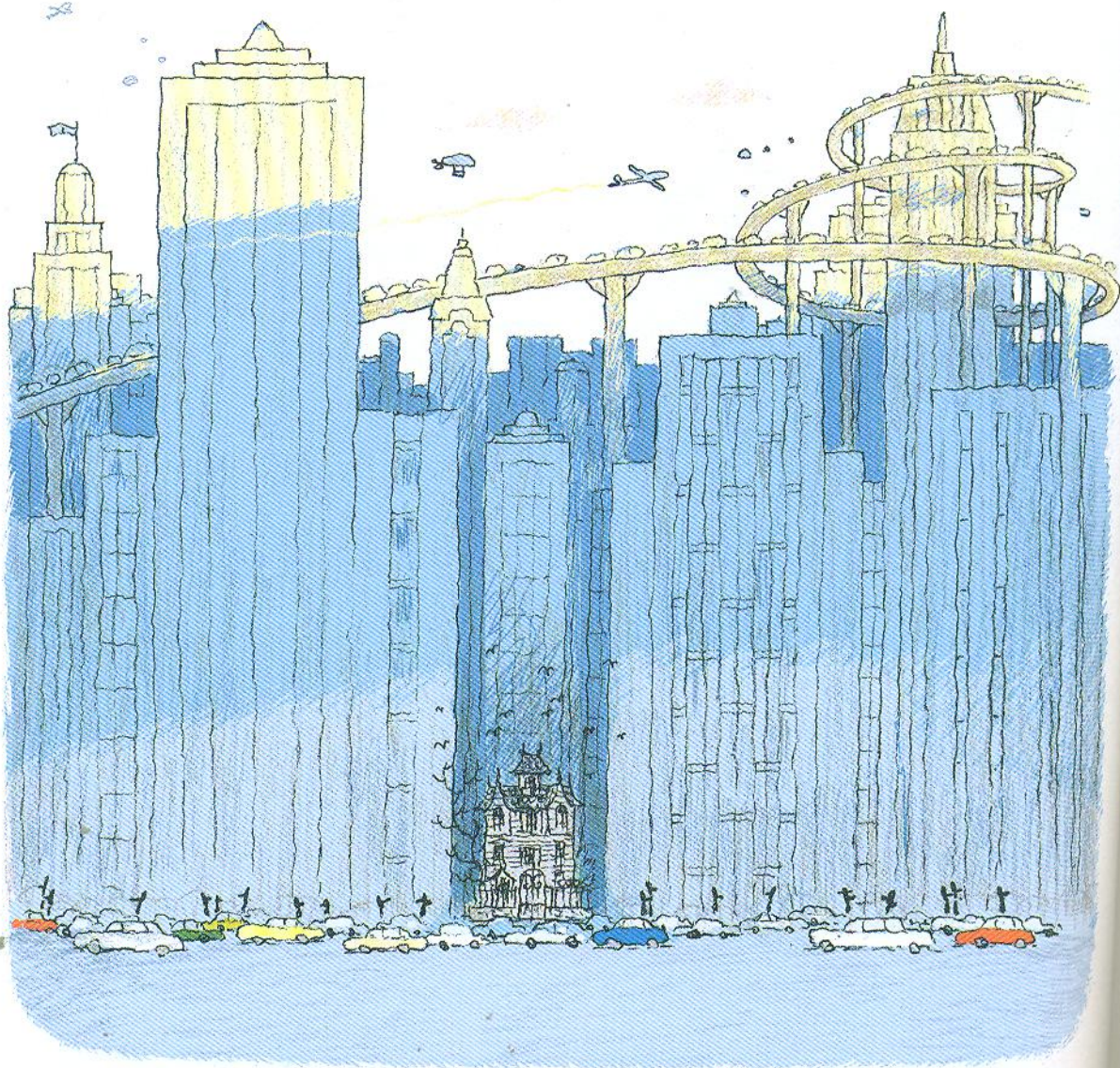

У великому-превеликому місті на краю світу,
серед високих-превисоких будівель стоїть один крихітний будиночок.

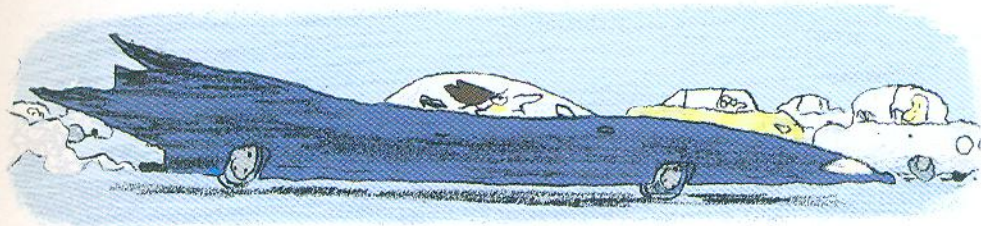

Саме тут і мешкає маленька відьма Зук разом зі своєю родиною.

Зук — мила маленька дівчинка, яка нічим не відрізняється від інших дівчаток.

Її тата звати Привітуль, і в нього, як і в усіх інших татусів, є величезний автомобіль.

Її милу маму звати Ожинка — наче колючий кущик, але насправді вона найніжніша, найдобріша й найвеселіша матуся у світі.

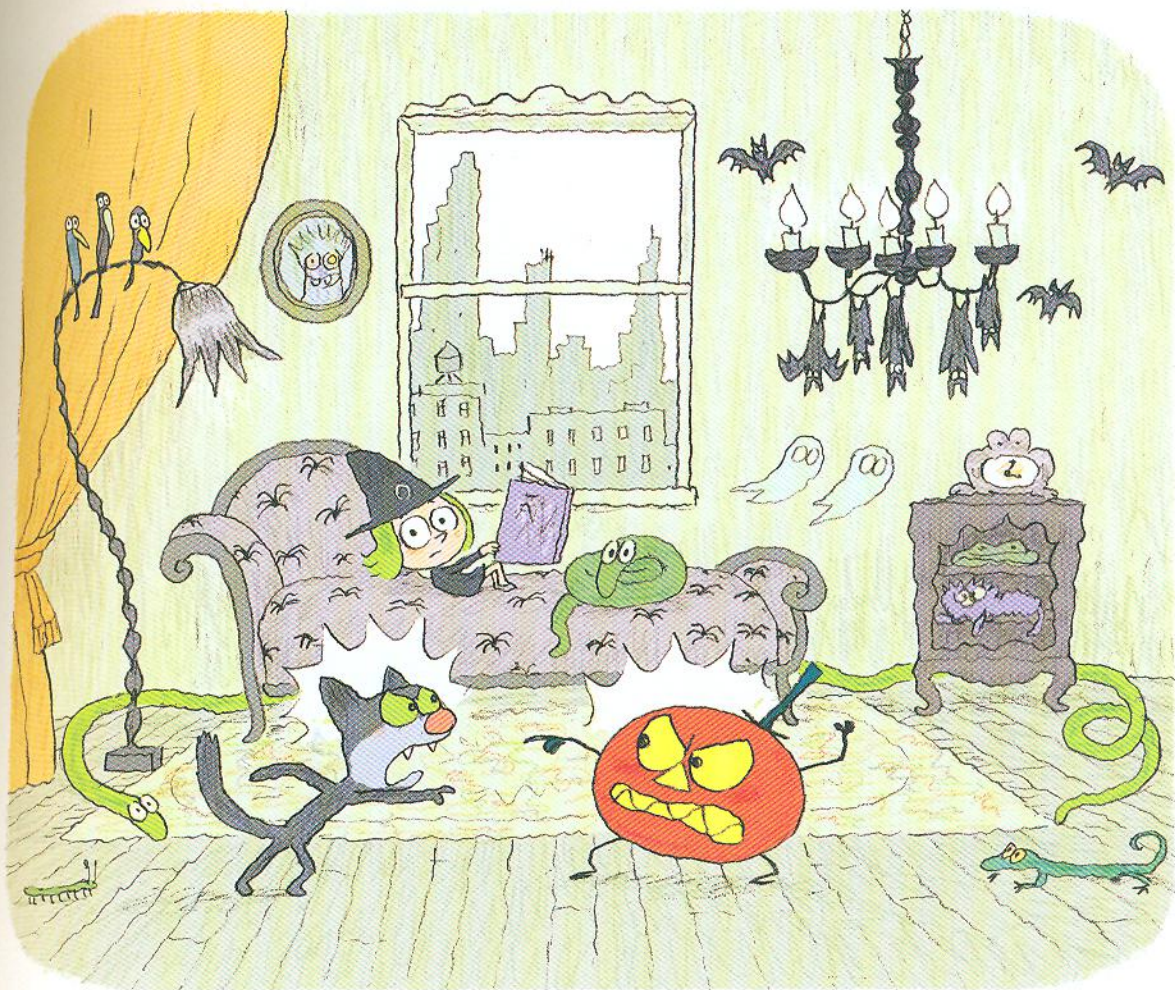
А ось її найкращі друзі — Вуглик і пан Гарбузик.

Це звичайнісінька сім'я... або майже звичайнісінька.

Тому що в цій родині всі чаклуни!

Але нікому цього не розповідай! Це дуже велика таємниця.

У великому-превеликому місті чути якийсь вереск.

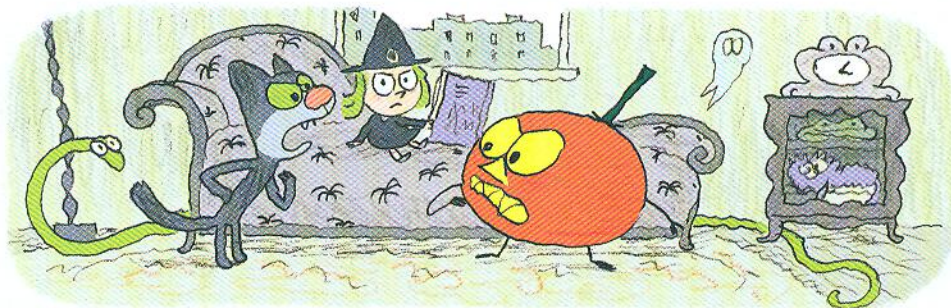
— Ти просто товста, обм'якла, помаранчева гарбузяка! — репетує Вуглик,
кіт маленької відьмочки Зук.

— А ти — кляте, погано вимите котисько зі стічної труби! — відповідає
розлючений пан Гарбузик.

Вуглик і пан Гарбузик гиркаються, наче два лахмітники.

— Зук більше любить мене, суповий овоч! — верещить Вуглик.

— Зовсім ні, поїдач мишей, її улюбленець я! — заперечує пан Гарбузик.

— Годі вже! — сердиться Зук.

— Ви заважаєте мені читати моторошну відьомську книжку, яку я обожаю.

Зук це врешті набридло. Вона й каже: — А... Ось воно як... Ви вважаєте один одного потворними... Що ж, начувайтесь обоє...

